

Sygn. akt II Ka 832/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SR (del.) Paweł Mądry (spr.) SO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Marcina Ignasiaka

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2024 r.

sprawy **B. W. (1)**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 25 lipca 2023 r. sygn. akt II K 72/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych D. G. i K. G. kwoty po 840 złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 420 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 832/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

6.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 25 lipca 2023r. w sprawie II K 72/22

6.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

6.3. **Granice zaskarżenia**

6.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
6.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

6.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

6.5. Ustalenie faktów

6.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
6.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----

6.6. Ocena dowodów

6.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

6.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	1) zarzut naruszenia przepisów prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co prowadziło do pominięcia w części dowodu z pisemnej opinii biegłych z Politechniki L. rekonstrukcji wypadków	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

drogowych, a także zeznań świadka O. W. k. 33-34 i protokół przesłuchania z dnia 21 kwietnia 2022 r. wskazujących na nieprawidłowości w zachowaniu E. G. (1) w okresie zbliżania się do skrzyżowania i bezpośrednio poprzedzającym wykonanie manewru w lewo Aleję (...), a także nieustąpienia pierwszeństwa pojazdowi V. kierowanemu przez O. W. i nieustąpienia pierwszeństwa pojazdowi A. kierowanemu przez B. W. (2), a tym samym przyczynienia się do powstania wypadku drogowego, a także art. 5 § 2 kpk nie rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości w zakresie zachowania E. G. (1) dotyczących naruszenia przepisu art. 25 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym;

2) zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej wobec B. W. (2) kary 5 lat pozbawienia wolności i środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 15 lat, przy której wymiarze Sąd Rejonowy dostrzegł wprawdzie występujące okoliczności łagodzące takie jak: uprzednia niekaralność oskarżonego, wyrażenie skruchy, przeproszenia rodziny pokrzywdzonego,

	<p>jednakże pominął okoliczność nieprawidłowości w zachowaniu E. G. (1) w okresie zbliżania się do skrzyżowania i bezpośrednio poprzedzającym wykonanie manewru w lewo Aleję (...), a także nieustąpienia pierwszeństwa pojazdowi V. kierowanemu przez O. W. i nieustąpienia pierwszeństwa pojazdowi A. kierowanemu przez B. W. (2), a tym samym przyczynienia się do powstania wypadku drogowego, a także młodego wieku oskarżonego</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- obrońca w swej apelacji sformułował dwa zarzuty, lecz z uwagi na ich wspólną treść zasadne było łączne odniesienie się do tych zarzutów z uwagi na tożsamą argumentację.</p> <p>- obrońca formułując zarzuty apelacji przyjął za udowodnione następujące fakty: „nieprawidłowości w zachowaniu E. G. w okresie zbliżania się do skrzyżowania i bezpośrednio poprzedzającym wykonanie manewru skrętu w lewo”, „nieustąpienie pierwszeństwa pojazdowi</p>		

V. kierowanemu przez O. W.” i „nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu pojazdowi A. kierowanemu przez B. W. (1)” i stwierdził, że na podstawie tych ustaleń należy uznać, że pokrzywdzony przyczynił się do powstania wypadku drogowego. W tym zakresie obrońca odwołał się do dowodów w postaci: opinii biegłych z Politechniki L. oraz zeznań O. W., zatem w tym zakresie swe rozważania przeprowadzi także Sąd Okręgowy uznając ustalenia i rozważania Sądu I instancji w pozostałym zakresie za niekwestionowane.

- w uzasadnieniu apelacji, w zakresie rzekomych nieprawidłowości w zachowaniu E. G. (1) w okresie zbliżania się do skrzyżowania i bezpośrednio poprzedzającym wykonanie manewru skrętu w lewo w Aleję (...), obrońca wskazał na to, że obowiązkiem pokrzywdzonego w czasie dojeżdżania do skrzyżowania z drogą z pierwszeństwem przejazdu było zachowanie szczególnej ostrożności i ustąpienie pierwszeństwa przejazdu O. W. oraz B. W. (1). W tym zakresie obrońca odwołał się do oczywistego stwierdzenia, że w ustawowej definicji zasady

ustąpienia pierwszeństwa jest wprost zawarty nakaz oceny prędkości pojazdu jadącego z pierwszeństwem przejazdu, zaś obowiązek ustąpienia pierwszeństwa przejazdu istnieje niezależnie od prawidłowego czy też nieprawidłowego poruszania się kierującego pojazdem z pierwszeństwem przejazdu. Zdaniem skarżącego, działania podjęte przez E. G. (1), który nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu O. W. i skoncentrował swoją uwagę w pierwszej fazie wjazdu na skrzyżowanie na uniknięciu kolizji z pojazdem V. nadjeżdżającym z prawej strony, determinowały i miały istotne znaczenie na naruszenie reguły szczególnej ostrożności i obowiązku dokonania oceny prędkości pojazdu B. W. (1) i oceny własnego dalszego postępowania po wjechaniu na skrzyżowanie. obrońca podnosząc te zarzuty odnośnie techniki i taktyki jazdy pokrzywdzonego odwołał się do ustaleń biegłych cytując wybrane fragmenty ich pisemnej opinii. I tak, skarżący zacytował zdanie zawarte na stronie 25 opinii, w którym biegli stwierdzili, że sytuacja drogowa w jakiej był pokrzywdzony wjeżdżając na skrzyżowanie „mogła

determinować sposób prowadzenia przez niego obserwacji otoczenia po obu stronach”. Zdaniem Sądu Okręgowego, uwaga poczyniona przez biegłych w powyższym zdaniu jest dość oczywista, gdyż pokrzywdzony był zobowiązany do dostosowania swojej decyzji o wjechaniu na drogę z pierwszeństwem przejazdu do sytuacji drogowej, w tym powinien uwzględnić ruch pojazdów poruszających się z pierwszeństwem przejazdu. Nie jest zatem niczym odkrywczym stwierdzenie biegłych, podkreślone przez obrońcę, że pokrzywdzony był zobowiązany do jednoczesnego obserwowania ruchu pojazdów z lewej i prawej strony drogi z pierwszeństwem przejazdu, zaś planowany przez niego manewr związany był z przecięciem toru ruchu kolumny pojazdów poruszających się w stronę L., a następnie ewakuacją z tego obszaru. Natomiast z opinii biegłych, na którą obszernie powołuje się skarżący, nie wynika, aby decyzja pokrzywdzonego o wykonaniu manewru skrętu w Aleję (...) była podjęta pochopnie, była błędna czy dokonana z naruszeniem przepisów prawa ruchu drogowego, zaś pokrzywdzony przed rozpoczęciem tego manewru niewłaściwie

obserwował drogę i w ten sposób nie zachował szczególnej ostrożności. Biegli we wnioskach końcowych opinii zajęli jednoznacznie stanowisko, iż E. G. (1) uzyskał obiektywną możliwość zauważenia samochodu A. na ok. 1,6 sekundy przed zderzeniem pojazdów. Możliwość wcześniejszego zauważenia samochodu A. niemożliwa była nie tylko z powodu tego, że widoczność otoczenia po prawej stronie E. G. (1) była ograniczona przez nieznane i nieustalone pojazdy poruszające się w kierunku L., ale przede wszystkim z powodu tego, że w chwili gdy kierujący samochodem D. rozpoczął wjeżdżanie z ul. (...) na jezdnię Al. (...) pojazd oskarżonego znajdował się w odległości ok. 154 m przed miejscem zderzenia i poruszał się z prędkością około 206 km/h (str. 23 opinii). Plastycznie ten moment zdarzenia został przedstawiony w załączniku nr 4 do opinii, gdzie na planie drogi oznaczono pozycję samochodu oskarżonego jako „1D”. Z tego załącznika wynika, że w momencie rozpoczęcia wjazdu przez pokrzywdzonego na skrzyżowanie samochód oskarżonego znajdował się przed poprzednim skrzyżowaniem, tj. skrzyżowaniem Al. (...) z ul. (...). Zatem w tak ustalonych warunkach

drogowych pokrzywdzony nie miał żadnych podstaw do zaniechania wykonania manewru wjazdu na Al. (...), gdyż pokrzywdzony ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdom jadącym w kierunku L., zaś pojazd oskarżonego znajdował się daleko, tj. jeszcze za drugim skrzyżowaniem patrząc w prawą stronę z punktu widzenia pokrzywdzonego. Trafnie zatem biegli wskazują, że prędkość z jaką poruszał się wówczas swym samochodem oskarżony (ok. 206 km/h w terenie zabudowanym, w ścisłym centrum miasta) „mogła mieć wpływ na ocenę sytuacji drogowej przez E. G. (1)”, który nie miał podstaw przypuszczać, że samochód znajdujący się jeszcze za drugim skrzyżowaniem w czasie 2,6 sekundy uderzy w jego pojazd, w czasie gdy będzie włączał się do ruchu na Al. (...), zwłaszcza że pokrzywdzony uzyskał możliwość dostrzeżenia samochodu oskarżonego w czasie ok. 1,6 sekundy od zderzenia. Sąd Okręgowy zgadza się z biegłymi, iż „był to zbyt krótki czas na ocenę tak dynamicznie zmienioną sytuację drogową i uniknięcie znalezienia się w pozycji kolizyjnej względem A.”, zaś pomiędzy nieprawidłowym zachowaniem oskarżonego a

zaistnieniem wypadku, obejmującym też fazę przygotowania się przez E. G. (1) do wykonania zamierzonego manewru, istnieje związek przyczynowo – skutkowy. Z tych powodów Sąd Okręgowy, wbrew sugestiom obrońcy, nie uznał, aby faktem udowodnionym w sprawie były „nieprawidłowości w zachowaniu E. G. w okresie zbliżania się do skrzyżowania i bezpośrednio poprzedzającym wykonanie manewru skrętu w lewo”.

- dalej, obrońca w swej apelacji starał się wykazać, że pokrzywdzony E. G. (1) wjeżdżając na skrzyżowanie nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pojazdowi V. kierowanemu przez O. W.. W tym zakresie skarżący odwołał się do fragmentu opinii biegłych oraz zeznań O. W.. Oceniając zarzut obrońcy, tytułem wstępu należy przypomnieć że, biegli ustalili, iż zachowanie E. G. (1) w początkowej fazie wypadku, czyli wtedy gdy wjechał na skrzyżowanie na pas ruchu pojazdów poruszających się w kierunku L., nie było nieprawidłowe, ponieważ analiza zeznań O. W. i zapisu monitoringu wykazała, że manewr rozpoczęty przez pokrzywdzonego nie wywołał konieczności

wykonywania przez kierującego V. nagłych i gwałtownych manewrów obronnych (str. 25 opinii). Tymczasem obrońca, odwołując się do zeznań świadka, wskazał, że pokrzywdzony nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu O. W., gdyż ten został zmuszony do przyhamowania (k. 33v). Zdaniem Sądu Okręgowego, zachowanie E. G. (2) zasadnie nie zostało ocenione jako naruszające pierwszeństwo przejazdu samochodowi O. W., gdyż zgodnie z przepisem art. 2 pkt 23 PRD „ustąpienie pierwszeństwa to powstrzymanie się od ruchu, jeżeli ruch mógłby zmusić kierującego do zmiany kierunku lub pasa ruchu albo istotnej zmiany prędkości”. Odnosząc tę definicję do okoliczności sprawy należy uznać, że trafnie biegli, a nawet sam świadek, stwierdzili, że kierujący V. nie został zmuszony do gwałtownych manewrów obronnych, a jedynie „delikatnie przyhamował” (k. 395v), zatem po stronie kierującego V. nie doszło do istotnej zmiany prędkości czy zmiany pasa ruchu. Tym samym Sąd Okręgowy uznał za bezpodstawne twierdzenie obrońcy, iż w sprawie doszło do wymuszenia pierwszeństwa przejazdu przez E. G. (2) względem pojazdu kierowanego przez O. W.. Na

zakończenie tego aspektu sprawy należy dodać, że uwagi biegłych o tym, iż „sytuacja w jakiej znalazł się E. G. (1) po rozpoczęciu wjeżdżania na ul. (...) (...) i przed wjechaniem na pas ruchu przeznaczony dla poruszających się w kierunku centrum G., mogły determinować sposób prowadzenia przez niego obserwacji otoczenia po obu stronach pojazdu oraz wpływać na decyzję o wykonaniu określonych manewrów” nie sposób traktować jako podstawy do przypisania E. G. (2) przyczynienia się do zaistnienia wypadku, gdyż jak wykazano, pokrzywdzony nie popełnił żadnych błędów w czasie dojeżdżania do skrzyżowania, nie wymusił pierwszeństwa przejazdu na O. W., ani nie naruszył obowiązku ustąpienia pierwszeństwa przejazdu pojazdowi B. W. (1) (o czym poniżej).

- ostatnim z rzekomych nieprawidłowości zachowania E. G. (2) w czasie zdarzenia miało być, zdaniem obrońcy, „nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu pojazdowi A. kierowanemu przez B. W. (1)”. Tymczasem biegli w swej opinii wskazali wprost, że gdyby oskarżony kierował samochodem z dozwoloną prędkością 50 km/h wówczas E. G. (1) miałby

możliwość bezpiecznego włączenia się w potok pojazdów poruszających się w kierunku centrum G., bez konieczności wykonywania przez B. W. (1) manewrów obronnych (str. 25 opinii). Nadto pokrzywdzony na ok. 1,6 sekundy przed zderzeniem uzyskał obiektywną możliwość zauważenia A., które znajdowało się na odcinku pomiędzy skrzyżowaniami al. (...) z ul. (...) oraz ul. (...). Zdaniem biegłych, a ocenę tę podziela Sąd Okręgowy, było to czas zbyt krótki na ocenę tak dynamicznie zmienionej sytuacji drogowej i uniknięcie znalezienia się w pozycji kolizyjnej względem A.. W tym miejscu można zauważyć, że obrońca stawia pokrzywdzonemu zarzut nieuwzględnienia realnej prędkości, z jaką poruszał się oskarżony (formułując na tej podstawie zarzut nieustąpienia pierwszeństwa przejazdu), gdy tymczasem z zeznań O. W. wynika wprost, że świadek zauważył samochód A. dopiero po zderzeniu pojazdów mimo, że jechał na wprost w stosunku do toru jazdy samochodu oskarżonego. Zdaniem Sądu Okręgowego, ustalenia biegłych prowadzą do jednoznacznego wniosku, iż bezpośrednią przyczyną wypadku było nieprawidłowe

zachowanie B. W. (1) (str. 28 opinii), zaś E. G. (2) nie przyczynił się do zaistnienia tego wypadku, chociaż „formalnie” wjechał na tor ruchu, po którym poruszał się oskarżony.

- odnosząc się natomiast do zarzutu obrońcy dotyczącego rzekomej rażącej niewspółmierności kary i środka karnego orzeczonych wobec B. W. (1) należy stwierdzić, że w sprawie nie istniały i nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające stwierdzenie, że wymiar kary pozbawienia wolności czy też wymiar środka karnego był rażąco surowy. Wiek sprawcy nie może być najważniejszym czynnikiem determinującym wymiar kary, zaś Sąd Rejonowy nadał odpowiednie znaczenie dla wymiaru kary wszystkim okolicznościom łagodzącym istniejącym po stronie oskarżonego. Z tych względów w sprawie nie zaistniała podstawa do ingerencji sądu odwoławczego w treść zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary czy też jej podwyższenie.

Wniosek

wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez wymierzenie oskarżonemu B. W. (2)

zasadny

częściowo zasadny

kary pozbawienia wolności 1 roku i 6 miesięcy oraz w pkt II poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres 8 lat	# niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
bezzasadność zarzutów apelacji warunkowała brak podstaw do zmiany wyroku			

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
6.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy
cały wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

bezzasadność zarzutów apelacji obrońcy i brak okoliczności uwzględnianych z urzędu uzasadniających zmianę wyroku	
6.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

6.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
6.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.--
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
6.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
6.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	<p>obie apelacje okazały się bezzasadne, zatem Sąd Okręgowy o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 633 kpk w zw. z art. 636 § 2 kpk. Z uwagi na to, iż apelacja obrońcy dotyczyła całości wyroku, zaś apelacja pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych jedynie nieznacznej części wyroku, Sąd Okręgowy mając na względzie zasady słuszności uznał, że to oskarżony winien ponieść koszty procesu w całości, w tym koszty pomocy prawnej przeciwnej strony. Z tych względów Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek pełnomocnika i zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych kwoty po 840 zł tytułem zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym. Wysokość zasądzonej kwoty ustalono na podstawie §</p>

	11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800)
III	zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego wydatki postępowania odwoławczego (20 zł) oraz opłatę (art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych: 400zł), gdyż wobec oskarżonego nie zachodzą podstawy do zwolnienia go od zapłaty kosztów sądowych w całości.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana